

"La sida em fa massa respecte"

Ralf König és un dibuixant de còmics d'èxit que retrata la vida quotidiana dels homosexuals alemanys. Però l'èxit l'ha hagut de compartir amb la censura i la persecució judicial de la seua obra a Alemanya i a altres països.

Ralf König té trenta-sis anys. El còmic amb què es va fer conèixer aquí, a principi dels 90, es deia *El condón asesino* i explicava la història d'això precisament, d'un condom que semblava el pànic entre la comunitat gai amb els seus assassinats. L'inspector Luigi Macarroni, un homosexual gras i nassut, era l'encarregat d'investigar els homicidis. A partir d'aquest moment, aquests homosexuals grassos i nassuts es van fer familiars a tots els afeccionats del còmic. König ha anat fent-se popular. Fa pocs mesos va ser notícia per un trist esdeveniment: a Alemanya un jutge va ordenar el segrest d'unes quantes publicacions que considerava subversives, entre elles *El condón asesino*. Ara s'acaba de publicar ací *Con la mano izquierda*, un àlbum autobiogràfic en què König explica com va despertar de ben petit a l'homosexualitat, com es posava nerviós davant els homes peluts i hi proposa, a més a més, que les dones deixin el llit dels homes i es fiquin als parlaments. És alemany i, malgrat això, té sentit de l'humor.

—Per què creu que els seus còmics arriben a tanta gent, siguin homosexuals o heterosexuals?

—Els meus còmics tracten de les relacions humanes. Arribar a casa cansat i no tenir ganes de parlar amb la parella és un problema que

tenen els homosexuals i els heterosexuals. Però, a més, per als heterosexuals els meus còmics també tenen un punt de *voyeurisme*: "Oh, aquí tenim una parella d'homosexuals, vejam com s'ho munten". Jo em dedico a reflectir el que veig al meu entorn amb alguna llicència humorística perquè la gent es diverteixi.

—A tot arreu són tan ben rebuts com aquí, o hi ha diferències segons el país on es publiquen?

—Més o menys a tot Europa occidental la reacció als meus còmics és molt semblant. Potser on són més mal rebuts és precisament al meu país. La manera de

pensar dels alemanys és tan rara que els meus còmics no hi tenen tant d'èxit. Quan els critiques una mica, es posen nerviosos i et rebutgen.

—Potser per això ha estat al seu país que l'han censurat?

—Els meus còmics han estat segrestats, no censurats. Per ordre d'un alt jutge alemany, un paio que parla molt, que diu moltes bajanades i que per això mateix jo creia que ningú no en faria cas, però la policia va anar a les llibreries i va agafat tot allò que podia perjudicar la joventut alemanya. Es veu que si els jo-

ves llegeixen els meus còmics es poden tornar homosexuals, i això no és bo per al poble. Jo espero que d'aquí a poc arribi una sentència ferma que arregli tot això.

—Coneix el cas del dibuixant Miguel Angel Martín, que es va trobar que a Itàlia li havien segrestat l'edició de *Psichopatias Sexualis*?

—No, no el conec. De totes maneres a Itàlia són molt rarots i molt puritans. I a Anglaterra hi ha una llei que diu que tot allò que deixi bé l'homosexualitat com a conducta no ha de ser exposat al públic i allò que la deixi malament ha de ser-hi exposat. També hi han requisat còmics meus, a Anglaterra, i tinc por que a Alemanya no surti una llei semblant que reprimexi tota la cosa homosexual.

—Creu que hi ha un ressorgiment de la censura a Europa occidental orquestrada des de l'estat, o es tracta de casos aïllats?

—No és un fenomen aïllat. I si tenim en compte els problemes econòmics que vénen, i no solament a Europa, sinó a tot el món, una de les conseqüències immediates serà aquest augment de la censura.

—Al còmic *Con la mano izquierda* diu que les dones són el futur, però al mateix temps hi diu que deixin els homes i que facin política. Veu les dones com unes rivals?

—Sí, en certa manera sí. Quan tenia divuit anys i vi-

"Si un homosexual té ganes de cardar, ho té molt més fàcil que una dona. Pot anar a llocs molt determinats i pot ficar-se al llit amb un altre. Amb una dona, sempre hi ha maldecaps."

via en un poble molt petit, sempre m' enamorava de xicots que se n' anaven amb noies. I jo em demanava què hi veien, en aquelles noies. Aquesta enveja es reflecteix en les meves històries. Però també considero les dones molt més sensibles, més obertes..., en definitiva, millors. Per això no m' importaria que les dones passessin a la política, dominessin el món i tots els homes es fessin homosexuals i visquessin junts.

—*Malgrat el que diu ara de les dones, a El hombre deseado, tant heterosexuals com dones hi són vistos com uns personatges molt més egoistes quant a relacions sexuals i humanes.*

—Poden ser prejudicis meus, perquè gairebé no en conec, d' heterosexuals. El que vaig reflectir a *El hombre deseado* és allò que veia a casa entre les meves germanes i els meus cunyats. Una relació heterosexual, sempre la veia com una petita guerra. Potser perquè no s' entenen, l' home i la dona s' ho passen millor al llit. Això, ja no ho sé.

—*Creu que hi ha molta diferència entre les relacions homosexuals i les heterosexuals?*

—En una relació heterosexual sempre hi ha d' haver una mena de domini. Els homes homosexuals i els homes heterosexuals no es diferencien en res, sinó en l' aspecte sexual. Si un homosexual te ganes de cardar, ho té molt més fàcil que no pas una dona. Pot anar a llocs molt determinats i, d' una manera molt més ràpida, pot ficar-se al llit amb un altre. Amb una dona, en canvi, sempre hi ha maldecaps, perquè la dona és completament diferent de l' home. El que mai no faria una dona que tingués ganes de sexe seria posar-se en un arbre i esperar que la cardin, cosa que un home sí que fa. A una dona, si fes això, la tractarien de puta en amunt. Entre heterosexuals la base dels diners té un paper molt important en el sexe ràpid. Si un heterosexual té moltes ganes de cardar, se'n va a un bordell, paga i carda amb una dona. En canvi, els homosexuals ho fem per diversió. D' aquesta manera, moltes vegades, per a nosaltres el sexe és trobar-lo, posar-s' hi i tocar el dos.

—*En quina mesura l' atrauen els heterosexuals?*

—La cosa més morbosa dels heterosexuals és el fet sexual, perquè ho veig com una fruita prohibida: què hi fan, al llit?

—*Parlant d' heterosexuals. No creu que la pel·lícula que es va fer fa dos anys del seu còmic El hombre deseado donava una visió massa heterosexual del seu univers?*

—Sí, de fet em va decebre molt l' adaptació que en van fer. Només agafaren la història i l' aprofitaren per fer una pel·lícula per a tots els públics, perquè l' àvia pogués anar-hi amb els néts. No s' hi veu realment el que és una relació homosexual. Hi ha molts homosexuals que han recriminat la visió que en dona la pel·lícula. La veritat és que, tot i que em vaig oferir per assessorar-los, no em van fer cas. Fins i tot en el tema econòmic, vaig adonar-me que havia venut els drets d' autor massa baixos.

—*Ara s' acaba de rodar una adaptació al cinema d' El condón asesino. S' hi ha implicat més?*

—Sí, vaig participar activament en el rodatge, a Berlín, on van rodar els interiors, i a Nova York, on van

fer els exteriors. Hi figura la història del còmic. Pel que vaig veure quan la rodaven —ara ja la munten— és molt més dura i molt més cruel quant a plantejaments que no *El hombre deseado*. És un film que té molt de *splatter*, amb molta sang; el condom ha estat dissenyat per Giger i l' actor que encarna al detectiu, Udo Samel, que ve del món del teatre, és perfecte: l' aspecte físic i la manera de caminar coincideixen amb el personatge del còmic. La cosa més divertida, emperò, va ser que la cigala de l' actor és molt més petita que no la del Macarroni del còmic i van haver de fer-li una pròtesi, amb mitjons, perquè tingués un bon paquet.

—*Es va decidir a participar molt més en aquesta adaptació després de l' experiència poc gratificant d' El hombre deseado?*

—Sí, a més de fer-hi un petit paper de puta, n' he escrit el guió i en vaig definir molt bé els personatges, com havien de moure's, parlar... Al principi del rodatge sempre era al costat del director, Martin Walz, però després me'n vaig cansar. Veure quinze vegades la mateixa escena era molt dur per a mi. Vaig continuar passant pel rodatge, però de tant en tant.

—*Tornant al còmic. Les seves històries tracten de relacions homosexuals, però poques vegades hi surt la sida. Vostè mateix ha reconegut que li és molt difícil d' abordar-la. A La noche más loca ho fa, ni que sigui tangencialment.*

—El tema de *La noche más loca* és l' stress que deriva de no poder practicar el sexe amb tanta llibertat com abans. Ara t' has de posar un condom i prendre mesures preventives, i és una tristesa. La sida em fa massa respecte i sovint he pensat en algun personatge que en patís. Quan ho he fet, com fa poc en una historieta encara no publicada aquí, ho he fet d' una manera molt sensible i sense gens d' humor. Ara, fer-ne el tema principal no sé si podria, és molt dur. Si fes alguna cosa sobre la sida em basaria en la meva experiència personal. Tots els meus amics són gais, alguns d' ells seropositius i uns altres han mort del virus. Seria un punt de vista humà, per a mostrar el que jo he vist.

Ralf König ha estat censurat per les seues historietes: "Els meus còmics han estat segrestats. Per ordre d' un jutge alemany, un paio que parla molt, diu moltes bajanades i que per això mateix jo pensava que ningú no en faria cas."

Manuel Romo